

Arrest

nr. 232 974 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 februari 2019 wordt verzoekster voor een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op 19 maart 2019 wordt verzoekster een tweede keer gehoord.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 mei 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U werd in 1994 geboren in Baashiqa, provincie Ninewa (Centraal-Irak). Toen u zes jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar de Palestinastraat in Bagdad. In 2008 - u was toen 14 jaar oud - zou u zijn uitgehuwelijkt aan uw neef, .W.M.L.B. Uw familie was te weten gekomen dat u verliefd was/een relatie had en wilde zo verdere schande vermijden. Na uw huwelijk verhuisde u naar de stad Kirkuk (Centraal-Irak) waar u ging inwonen bij uw echtgenoot en uw schoonouders. Uw ouders verhuisden eveneens naar Kirkuk, dit om bij u in de buurt te zijn. U had een heel slechte relatie met uw man. U was zijn tweede vrouw en hij keek amper naar u om. De weinige keren dat hij thuis was, werd u ook geregeld geslagen en hardhandig aangepakt door uw echtgenoot. Door uw schoonouders werd u als een slavin behandeld. U diende bij te dragen aan het gezinsinkomen en via uw schoonvader begon u een week na uw huwelijk te werken bij een vereniging voor mensenrechten/vrouwenrechten, i.c. Iqleem al-Amal, gelinkt aan de Koerdische Democratische Partij (KDP). Jullie organiseerden bijeenkomsten om vrouwen te sensibiliseren over hun rechten, er werden lessen gegeven, hielden inzamelacties, ea. Na enige tijd werd u gepromoveerd en kreeg u de verantwoordelijkheid over 10 andere vrouwen binnen de organisatie. U had geen enkele interesse in deze organisatie maar bleef er, loutere uit financiële overwegingen, werkzaam tot juli 2017. In de periode 2015-2017 werkte u ook als kapster en ontwerpster van bruidskledij. U en uw man kregen samen vier kinderen. Ook naar de kinderen toe was uw man weinig zorgzaam en hij keek ook niet naar hen om. Uw twee zoontjes, geboren in 2009 en 2014, overleden in 2013 en 2014 tengevolge een ziekte. Hierna kreeg u nog twee dochtertjes, geboren in 2015 en 2016. Ook zij kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Omwille van de zorg voor uw zieke kinderen stopte u uw activiteiten bij de organisatie voor onbepaalde duur. Eind augustus 2017 zou u bij uw schoonouders thuis een dreigbrief, afkomstig van Hashd al Shaabi, ontvangen hebben. In deze brief stond geschreven dat u samenwerkte met de partij en werd beschouwd als collaboratrice met Israël. U en uw kinderen werden ook met de dood bedreigd. Sinds die dag heeft u uw echtgenoot niet meer gehoord of gezien. Uit schrik kwam u de volgende vijf dagen uw huis niet uit. De zesde dag moest u echter naar de apotheek om medicijnen voor uw dochter te halen. Onderweg merkte u een auto die u volgde. Plots zou één van de inzittenden - later bleek dat u door Hashd al Shaabi werd ontvoerd - uit de wagen zijn gestapt en een doek tegen uw neus en mond hebben geduwd. U viel bewusteloos en toen u terug wakker werd bevond u zich in een donkere kamer en was u vastgebonden. U werd uiteindelijk 9 dagen vastgehouden tijdens dewelke u werd geslagen en verhoord. U werd aangesproken over uw werkzaamheden bij de KDP en uw ontvoerders hadden het over attesten en uittreksels betreffende oliehandel. U had geen idee waar dit alles over ging en probeerde uw belagers ook duidelijk te maken dat u enkel voor de vrouwenorganisatie werkte en niets met de KDP zelf te maken had, doch tevergeefs. Tijdens uw detentie zou u ook 4 à 5 keer zijn verkracht. Uw belagers zouden uiteindelijk contact hebben opgenomen met uw vader en een hoge som losgeld hebben gevraagd. Uw vader maakte hen echter duidelijk dat hij niet zou betalen als hij geen garantie had dat u nog leefde. De negende dag van uw detentie werd u meegenomen naar de plaats waar uw ontvoerders met uw vader hadden afgesproken. Bleek uiteindelijk dat uw vader de politie had verwittigd die ook ter plaatse was. Toen uw belagers de politiewagens hoorden, werd u uiteindelijk uit de wagen gegooid en vluchtten ze weg. U werd vervolgens naar het ziekenhuis gebracht voor verzorging. U werd er verhoord door de politie maar uit schrik durfde u geen klacht indienen. Tijdens uw hospitalisatie zou u opnieuw een dreigbrief ontvangen hebben waarin u alsook uw kinderen opnieuw werden bedreigd. Na twee dagen werd u uit het ziekenhuis ontslagen en keerde u terug naar het huis van uw schoonouders. Uit schrik dat uw kinderen iets zou overkomen en daar u door uw familie als een schande werd beschouwd en de mening waren toegedaan dat u moest gedood worden - het nieuws over uw verkrachting zou zich verspreid hebben - besloot u Irak met uw dochtertjes te verlaten. Uw vader, die toch wel medelijden met u had, besloot u te helpen. U zou uiteindelijk ook uw schoonvader hebben kunnen overtuigen zijn toestemming te geven zodat u met uw dochtertjes naar het buitenland kon vertrekken. Uw vader regelde ondertussen jullie visa. Eind oktober 2017 zou u samen met uw dochtertjes Irak legaal hebben verlaten. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland waar u, omwille van de gezondheidstoestand van uw dochtertjes, een achttal maanden verbleef. Vervolgens reisde u met uw dochtertjes via de Balkan-route verder naar België. Sinds uw vertrek zou uw vader ook geregeld worden aangesproken door familieleden die hem erop wijzen dat u moet vermoord worden omdat u schande bracht over de familie. Hij zou ook éénmaal geslagen zijn in juni 2018 omwille van u. Jullie zouden op 5 oktober 2018 in België zijn aangekomen en u verzocht hier op 10 oktober 2018 om internationale bescherming. U zou ondertussen een relatie hebben en samenwonen met A.M.Y. (OV [...]), de broer van uw jeugdvriendin uit Mosul. U zou uw moeder een foto van jullie beiden hebben doorgestuurd om haar gerust te stellen dat u hier niet alleen was. De broer van uw moeder zou echter deze foto gezien hebben en ook uw vader hebben ingelicht dat u, als gehuwde vrouw, hier samenwoont met een vreemde. Uw familie zou

geen contact meer met u willen. Via de telefoon zou uw oom u laten weten hebben dat hij u dood wil en uw vader zou niet meer reageren wanneer u hem probeert te contacteren. Nadat u hier door uw oom werd bedreigd zou u een zelfmoordpoging ondernomen hebben. Ook in Irak ondernam u reeds meermaals een zelfmoordpoging.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw dochtertjes, uw nationaliteitsbewijs, verschillende medische documenten uit Irak, een SD-kaart met foto's van uw oude lidkaart bij de vrouwenvereniging, uw kinderen, het graf van uw zontje, uw verwonde arm en u en uw huidige vriend, een schrijven van een klinisch psycholoog en verschillende Belgische medische attesten op uw naam en op naam van uw kinderen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt omwille van uw kwetsbare positie. Zo maakt uw behandelende psycholoog melding van een beperkte draagkracht die vermoedelijk een invloed zal hebben op de manier waarop u uw gehoor zal afleggen. Hierbij wordt specifiek verwezen naar geheugenproblemen en concentratieproblemen die deel uitmaken van uw huidige toestand (zie attest klinisch psycholoog in de groene map). In dit attest wordt gevraagd u tijdens uw persoonlijk onderhoud voldoende tijd te geven en, indien nodig, pauzes te voorzien. U werd op het CGVS tweemaal gehoord en hierbij werd telkens ruim voldoende tijd uitgetrokken om u de kans te geven uw relaas uit de doeken te doen. Tijdens uw beide gehoren werden ook telkens een aantal pauzes ingelast. Tijdens uw eerste gehoor, d.d. 20/2/2019, werd ruim 4,5 uur uitgetrokken. U een pauze voorgesteld tijdens het eerste onderhoud weigerde u echter zelf aanvankelijk. Uiteindelijk ging u toch akkoord. Tijdens uw tweede gehoor werd u voorts gehoord van 9.58u tot 16.30u. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak te worden gedood door uw familie omwille van uw verkrachting alsook omwille van uw huidige relatie hier. U haalt ook aan dat u thans niemand meer heeft in Irak. Tot slot vreest u ook de milities ingeval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw beweerde verblijf tot eind oktober 2017 in Kirkuk (Centraal-Irak), en dit gelet op uw ruim ontoereikende kennis. Zo verklaarde u dat Islamitische Staat (IS) in 2016 gedurende twee maanden de controle had over verschillende wijken in de stad Kirkuk. U stelde hierbij voorts dat IS vervolgens door het Iraakse leger - u stelde hier uitdrukkelijk dat het niet door toedoen van de Peshmerga's was - werd verdreven (zie CGVS II p. 30). Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat IS nooit controle heeft gehad over de stad. Wel vonden in de periode 2014-2017 verschillende aanvallen van IS, en pogingen om de stad in te nemen, plaats, doch deze werden telkens na reeds een aantal dagen én door toedoen van de Peshmerga's verhindert (zie informatie in blauwe map). U geconfronteerd met deze informatie, bevestigde u uw eigen verklaringen en u haalde nog aan dat u er toen aanwezig was en het dus wel weet. U stelde zich nog luidop de vraag waarom u zou liegen (zie CGVS II p. 36). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat. Nog volgens uw verklaringen had de centrale overheid de controle over Kirkuk op het moment van uw vertrek. De controle zou slechts gedurende een heel korte periode - u had het hier over minder dan 10 dagen - in handen van de Koerden geweest zijn (zie CGVS II p. 29). Ook dit strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo toont de beschikbare informatie aan dat in de nasleep van het mislukte verzet van de Iraakse strijdkrachten tegen de aanvallen van IS in 2014, het Iraakse leger de stad verliet en de Peshmerga's de controle in de stad overnamen en dit in totaal gedurende drie jaar (zie informatie in blauwe map).

Ook volgende vaststellingen zijn opmerkelijk. U gevraagd naar het onafhankelijkheidsreferendum dat werd georganiseerd, bleek u hiervan wel op de hoogte zijn. U echter gevraagd wanneer dit referendum plaatsvond, stelde u dat dit begin 2017 was. Om meer zekerheid te hebben aangaande het tijdstip waarop het referendum plaatsvond, werd u gevraagd dit te situeren ten opzichte van uw (beweerde) vertrek uit Kirkuk en Irak, i.c. eind oktober 2017. Opnieuw bevestigde u dat het referendum plaatsvond in het begin van het jaar terwijl u pas op het einde van het jaar vertrok. U voegde hier nog uitdrukkelijk aan toe dat er een lange tijd zat tussen het referendum en uw vertrek (zie CGVS II p. 33). Dit is wel heel opmerkelijk gelet op het feit dat het referendum dateert van 25 september 2017, amper een maand voor uw (beweerde) vertrek. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u verklaarde dat Kirkuk op het moment van het referendum in handen was van de Centrale regering (zie CGVS II p. 33). Ook hier moet weer worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de realiteit. In oktober 2017, in de nasleep van het referendum, vond immers een grootschalig offensief plaats van het Iraakse leger met als doel de controle over Kirkuk terug over te nemen uit handen van de Peshmerga's en dit nadat de Peshmerga's geen gevolg gaven aan de gestelde deadline om tegen 15 oktober 2017 het gebied te verlaten. In de daaropvolgende dagen slaagden de Iraakse veiligheidstroepen, gesteund door sjjiitische militieën, erin om de hele provincie terug in handen te krijgen en de Peshmerga's terug te dringen. Gedurende deze periode blijkt voorts uit de beschikbare informatie dat 100.000en Koerden Kirkuk ontvluchtten uit angst voor sectarisch geweld en repressailles (zie informatie in blauwe map). Ook hier bleek u niet echt van op de hoogte. U verklaarde dat er wel hier en daar wat mensen wegvluchtten, maar ontkende dat er een massale uittocht was (zie CGVS II p. 35). Ook over de situatie in de stad haalde u enkel aan dat u hoorde over conflicten op de universiteit, studenten die vochten op straat, Arabieren die geweigerd werden wanneer ze meubels op afbetaling wilden kopen, ea. (zie CGVS II p. 34 en 35). U gewezen op het feit dat de Koerden wel degelijk massaal vertrokken, dat er ook gevechten waren met de veiligheidstroepen, dat het leger aanwezig was met tanks, ea. stelde u dat het nieuws altijd overdrijft. Uiteindelijk haalde u aan dat u het vergeten was (zie CGVS II p. 36). Het is geenszins aannemelijk dat u, indien u effectief, zoals u beweert, tot eind oktober 2017 in Kirkuk aanwezig was, van dit alles niet (beter) op de hoogte zou zijn. Uw gebrekkige/foutieve kennis bevestigt het vermoeden dat u niet, zoals u beweert, tot eind oktober 2017 in Kirkuk aanwezig was. Uw ontoereikende kennis is des te frapperender gezien u bovendien een geschoolde vrouw bent - u doorliep uw middelbaar onderwijs en studeerde nog twee jaar aan de universiteit (zie CGVS I p. 9) - en deelnam aan het maatschappelijke leven - u kwam dagelijks buiten omwille van uw activiteiten en werkzaamheden - zodat des te meer kan verwacht worden dat u met kennis van zaken over hoger vermelde gebeurtenissen zou kunnen vertellen indien u toen effectief in de stad Kirkuk aanwezig was.

U kan voorts ook geen enkel document neergeleggen ter staving van uw beweerde verblijf tot eind oktober 2017 in de stad Kirkuk. U legde weliswaar uw identiteitskaart, alsook deze van uw kinderen, én uw nationaliteitsbewijs voor, doch dienaangaande moet volgende worden opgemerkt. Zo is het toch merkwaardig dat uw identiteitsdocumenten op verschillende plaatsen werden uitgereikt, i.c. uw identiteitskaart werd in Kirkuk uitgereikt in mei 2012 (zie CGVS I p.32) terwijl uw nationaliteitsbewijs, dat van latere datum is, i.c. augustus 2012, in Bagdad werd uitgereikt (zie CGVS I p. 33 en 34). Uw paspoort, dat volgens uw verklaringen in 2014 zou zijn uitgereikt, verkreeg u dan weer in Kirkuk (zie CGVS I p. 34 en 37). In Irak worden identiteitsdocumenten uitgereikt op de plaats waar iemands burgerlijke stand ('nufous') gevestigd is. Wat uw nufous betreft, moet allereerst ook worden opgemerkt dat u niet éénduidig bent in uw verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw nufous actueel in Bagdad is (zie CGVS I p. 8), terwijl u tijdens uw tweede gehoor dan weer stelde dat uw nufous thans in Kirkuk is (zie CGVS II p. 10). U gewezen op uw eerdere verklaringen, stelde u gewoonweg dat mensen zich soms kunnen vergissen (zie CGVS II p. 10). Nog tijdens uw tweede gehoor stelde u dat uw nufous werd aangepast sinds uw huwelijk in 2008 (zie CGVS II p. 10). Rekening met deze verklaring zouden al uw identiteitsstukken, uitgereikt na 2008 - nadat uw nufous werd verplaatst naar Kirkuk -, normaliter in Kirkuk moeten zijn uitgereikt. Hoe het dan kan dat uw nationaliteitsbewijs in augustus 2012 toch in Bagdad werd uitgereikt, kon u niet uitklaren noch verduidelijken (zie CGVS II p. 11). Opmerkelijk is ook dat u, wanneer u hier om verduidelijking werd gevraagd, u op geen enkel moment aanhaalde dat het voorgelegde nationaliteitsbewijs een duplicaat betreft. Evenmin staat dit op het betreffende document vermeld. Bij de authenticatie stelde de federale politie nochtans dat het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs 'als een duplicaat moet worden beschouwd'. Dat het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs als een authentiek stuk werd beoordeeld, wijzigt niets aan voorgaande. De bewijswaarde van Iraakse identiteitsstukken, zelfs authentieke stukken, is sowieso slechts relatief (zie infra). Volgens uw verklaringen verkreeg u voorts in 2014 ook een paspoort, uitgereikt in Kirkuk (zie supra). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat ondermeer de identiteitskaart en

nationaliteitsverklaring verplicht voor te leggen documenten zijn bij het aanvragen van een paspoort. Ook hier mag het verbazen dat u een paspoort kreeg uitgereikt te Kirkuk en dit ondermeer op basis van een nationaliteitsbewijs volgens hetwelk u in Bagdad staat geregistreerd. U legt bovendien uw paspoort noch de paspoorten van uw kinderen voor. U zou uw paspoort verloren zijn in zee terwijl de paspoorten van uw kinderen in Griekenland zouden zijn afgenomen. Dit betreffen echter loutere beweringen. Gelet op de overige bevindingen inzake uw verzoek (zie supra en infra), bestaat dan ook enige scepsis aangaande uw bewering omtrent het verlies van uw paspoort. Voorgaande, samen met de overige vaststellingen inzake uw verzoek maken dan ook dat de voorgelegde identiteitsdocumenten niet kunnen weerhouden worden als een afdoende bewijs ter staving van uw (recente) herkomst uit Kirkuk. Bovenstaande bevindingen aangaande uw documenten terzijde, dient voorts nog te worden opgemerkt dat uw voorgelegde identiteitsdocumenten dateren van 2012 en dus geenszins kunnen aantonen dat u, zoals u beweert, tot eind oktober 2017 in Kirkuk verbleef. De identiteitskaarten op naam van uw kinderen dateren van 2015 en 2016 en zouden in Kirkuk zijn uitgereikt, doch ook dit wijzigt niets aan voorgaande. Deze stukken hebben immers geen betrekking op u en evenmin kan uit deze stukken worden afgeleid dat u met uw kinderen tot eind oktober 2017 in Kirkuk verbleef. Volledigheidshalve dient aan dit alles nog te worden toegevoegd dat, zoals uit de beschikbare informatie blijkt, in Irak alle (en dus ook authentieke) documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde derhalve bijzonder relatief is. Veel valse Iraakse documenten zijn overigens, ook na gedegen onderzoek door Iraakse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Iraakse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de identiteit van de Iraakse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Zo toont de informatie aan dat de Iraakse identiteitskaart het op één na vaakst vervalste document is. Het kan hierbij gaan om vervalste documenten dan wel authentieke documenten waarop wijzigingen zijn aangebracht. Ook nationaliteitsbewijzen zijn onderhevig aan wijdverspreide fraude. Rekening houdende met voorgaande én gelet op het geheel van de overige bevindingen kunnen de door u voorgelegde identiteitsdocumenten niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweerde verblijf tot eind oktober 2017 in Kirkuk, ook al werden de voorgelegde stukken na onderzoek door de federale politie authentiek bevonden.

Dat u ook geen enkel ander stuk kan voorleggen waaruit uw beweerde verblijf tot eind oktober 2017 in Kirkuk kan blijken, is eens zo opmerkelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wekelijks naar het ziekenhuis ging voor uw dochtertjes. Bovendien zou de politie aanwezig geweest zijn op het moment van uw vrijlating, zou u gehospitaliseerd zijn na uw ontvoering, kwam de politie u in het ziekenhuis na uw vrijlating verhoren en werd een proces-verbaal opgemaakt alsook zou u meermaals het bezoek hebben gehad van de politie bij uw schoonouders na uw vrijlating én bovendien zou de politie ter uwer bescherming het huis van uw schoonouders in de gaten hebben gehouden (zie CGVS I p. 26, 27, 30 en 31 en CGVS II p. 43, 44 en 46). Dat u van dit alles niet één document kan voorleggen, is niet aannemelijk. U hiernaar gevraagd stelde u dat u alles in Irak achterliet. U gevraagd alsnog het nodige te doen om nog documenten te bekomen, verklaarde u dat uw vader dit waarschijnlijk niet zou willen doen. U zou hem al gevraagd hebben een medisch rapport van uw dochter te bekomen, maar ook dit zou hij geweigerd hebben. Uw zussen zouden dit ook niet voor u kunnen doen, daar ze nu, gezien alles wat u meemaakte, extra gecontroleerd worden (zie CGVS I p. 34). Tijdens uw tweede gehoor werd gepolst naar eventuele nieuwe documenten die u kon bekomen én de pogingen die u hiertoe ondernam. U haalde thans aan dat uw vader niet meer met u wil praten. Er zou nog een bijkomend probleem ontstaan zijn - uw familie in Irak zou weten dat u hier als getrouwde vrouw een relatie heeft met een andere man - waardoor u geen hulp van hen meer moet verwachten (zie CGVS II p. 3 ev). Echter, in wat verder volgt, zal duidelijk worden aangetoond dat ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze beweerde problemen, waardoor de door u aangehaalde redenen ter vergoelijking voor uw onvermogen enig overtuigend stavingsstuk voor te leggen, niet kunnen worden weerhouden.

U legde voorts ter staving wel een aantal medische stukken neer, doch al deze stukken bleken uitgereikt in Bagdad en Erbil (Koerdische Autonome Regio - KAR) (zie documenten in groene map + zie CGVS I p. 5 en 36). De overige medische stukken zijn afkomstig van een Belgisch ziekenhuis. Deze stukken bevestigen enkel de gezondheidsproblemen van uw kinderen alsook het feit dat u en uw man geen gezonde kinderen kunnen krijgen, doch op geen enkele manier kunnen deze stukken uw beweerde verblijf tot eind oktober 2017 in Kirkuk staven. Wat de documenten van Taj Mahal Laboratory, d.d. 16/7/2014, betreft, kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat het ook wel heel opmerkelijk is dat u en uw echtgenoot toen, nét de periode waarin IS aan het oprukken was en tal van gebieden aan het veroveren was, van Kirkuk naar Bagdad zouden gereisd zijn om medische onderzoeken te laten doen.

Gezien de ernstige twijfels omtrent uw beweerde (recente) herkomst uit Kirkuk, komt ook de waarachtigheid van de problemen die u er beweert te hebben gekend danig in het gedrang.

Ook uit wat volgt, zal bijkomend duidelijk blijken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarvan u in Kirkuk het slachtoffer beweert te zijn geweest. U verklaarde problemen te kennen met Hashd al Shaabi en dit omwille van uw activiteiten voor de mensenrechten- en vrouwenrechtenorganisatie gelinkt aan de KDP.

Allereerst kan reeds ten zeerste getwijfeld worden aan uw beweerde betrokkenheid bij deze bewuste organisatie. Zo stelde u bij het CGVS dat u voor deze organisatie begon te werken een week na uw huwelijk in 2008. U was toen 14 jaar (zie CGVS I p. 11 en CGVS II p. 16). Echter, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat u lid was sinds uw 18 jaar (zie vragenlijst CGVS vraag 3). Nog volgens de DVZ had u geen specifieke functie (zie vragenlijst CGVS vraag 3), dit terwijl u voor het CGVS beweerde dat u één van de verantwoordelijken was binnen de organisatie (zie CGVS I p. 14). U zou 9 jaar lang dagelijks actief geweest voor de vereniging, dit volgens uw verklaringen bij het CGVS, en ging dan ook dagelijks naar het gebouw van de vereniging in Kirkuk (zie CGVS I p. 15), maar vreemd genoeg kon u het precieze adres niet geven. U kwam hier niet verder dan op te merken dat het gelegen was in de Iskhaan-wijk (zie CGVS I p. 16). Opmerkelijk is ook dat u de officiële naam van de partij waaraan de vereniging gelinkt is niet bleek te kennen noch te herkennen (zie CGVS I p. 11). Bij het CGVS verklaarde u de ene keer dat u na twee jaar bij de vereniging promotie maakte, terwijl u bij uw tweede gehoor aanhaalde dat u pas na vijf jaar werd gepromoveerd (zie CGVS I p. 14 en CGVS II p. 16). Tijdens uw eerste gehoor stelde u dat u geen enkel stuk ter staving van uw activiteiten bij de organisatie kon voorleggen. U zou alle bewijzen uit schrik verbrand hebben (zie CGVS I p. 14). Merkwaardig genoeg legde u tijdens uw tweede gehoor plots een SD-kaart voor met daarop een foto van uw oude badge bij de organisatie. U zou na uw eerste gehoor een vals facebookprofiel hebben aangemaakt en vervolgens uw voormalige verantwoordelijke, [Z.], gecontacteerd hebben. Zij zou een foto van uw kaart gevonden hebben en u deze hebben doorgestuurd (zie CGVS II p. 4 ev). Uw verklaringen over de manier waarop u aan deze kaart zou geraakt zijn, betreffen echter allen loutere beweringen. Bovendien stroken uw verklaringen over hoe uw badge eruitzag niet met de foto die u van uw badge voorlegde. U stelde dat op uw kaart ondermeer in het Engels en in het Arabisch 'Al Parti' stond vermeld. U merkte nog op dat de voorgelegde badge een oude kaart betreft en wees er hierbij op dat het enige verschil met de nieuwe kaarten is dat op de oude kaarten de bloedgroep niet staat vermeld (zie CGVS II p. 4). Echter, in tegenstelling tot wat u beweert staat op de badge waarvan u een foto voorlegde nergens in het Engels noch in het Arabisch 'Al Parti' vermeld (zie documenten in de groene map). Voorgaande, in combinatie met de reeds hierboven aangehaalde vaststelling dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, maakt dat dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document. Bovendien legt u enkel een via mail verstuurd foto neer waardoor het onmogelijk is de authenticiteit van dit document na te gaan.

Daar u beweert dat uw problemen met Hashd al Shaabi hun oorsprong vonden in uw werkzaamheden voor de organisatie, spreekt het voor zich dat, gezien uw betrokkenheid bij de organisatie in vraag wordt gesteld, er evenzeer vragen rijzen bij de problemen die u zou hebben gekend.

Uw opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen zelf die u zou gekend hebben, vertonen daarenboven verschillende ongerijmdheden. Ook dit komt uw geloofwaardigheid geenzins ten goede.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u eind augustus 2017 thuis een dreigbrief kreeg van Hashd al Shaabi. U vervolgde dat in deze brief vermeld stond dat uw man zich bij hen moest aansluiten. Indien hij dit niet deed zouden u en de kinderen ontvoerd en vermoord worden (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Echter, bij het CGVS stelde u daarentegen dat de dreigbrief aan u gericht was, uw naam stond erop vermeld. U merkte hierbij nog op dat u het raar vond dat in de brief niets over uw man werd gezegd. U nog eens uitdrukkelijk gevraagd of er in de brief ook naar uw man werd verwezen, of hij werd vernoemd of iets van hem werd gevraagd, antwoordde u ontkennend (zie CGVS d.d. 19/3/2019, p. 36 en 37). Nog volgens u werd in de brief enkel opgemerkt dat u behoort tot de partij die collaboreert met Israël, waarna een doodsbedreiging werd geuit ten aanzien van u en uw dochters. Dit keer maakte u geen enkele melding van een vraag tot aansluiting (zie CGVS d.d. 19/3/2019 p. 36). Verder haalde u bij de DVZ aan dat u werd ontvoerd na 5 dagen en gedurende 9 dagen werd vastgehouden. Tijdens uw detentie zou u ervan beschuldigd zijn een Israëlische agent te zijn en werd ermee gedreigd u te doden omdat er voor Koerden geen plaats is in Irak (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS beweerde u dan weer dat u tijdens uw detentie werd gevraagd 'naar de plaats waar de attesten inzake de olieverkoop zich bevonden'. Men dacht dat u bij het secretariaat werkte en hier zicht

op had (zie CGVS d.d. 19/3/2019 p. 41). Nog volgens uw verklaringen bij het CGVS werd u tijdens uw detentie vijfmaal verkracht (zie CGVS d.d. 19/3/2019 p. 41 en 43 en CGVS d.d. 20/2/2019 p. 26). Vreemd genoeg heeft u bij de DVZ met geen woord gerept over uw verkrachting(en). Evenmin maakte u bij aanvang van uw eerste gehoor bij het CGVS melding van het feit dat bepaalde zaken niet in het verslag vermeld stonden. Nochtans wees u er bij aanvang wel op dat er fouten in uw verslag stonden én u verduidelijkte ook wat er precies verkeerd was (zie CGVS 20/2/2019 p. 3). U gevraagd waarom u niets vertelde bij de DVZ over uw verkrachting, haalde u aan dat het bij DVZ mannen waren. U er dan op gewezen dat u bij de DVZ ook niet aanhaalde dat u voor het verdere verloop van uw procedure de voorkeur had voor een vrouwelijke tolk en/of ambtenaar, stelde u dat u dat niet wou preciseren omdat u schrik had dat u te lang zou moeten wachten op uw volgende gehoor. U voegde er nog aan toe dat u bij het CGVS sowieso van plan was om over de verkrachting te vertellen, ongeacht of u gehoord zou worden door een man of een vrouw. Waarom u uw verkrachtingen dan ook niet bij DVZ kon aanhalen is niet duidelijk. U wees er voorts nog op dat u bij de DVZ niet alles kon vertellen. U dan gevraagd waarom u bij aanvang van uw gehoor op CGVS niet aanhaalde dat u niet alles had kunnen vertellen, stelde u vaagweg dat u bij het CGVS uw verhaal toch ging vertellen en u merkte nog op dat de verkrachting bij de ontvoering hoort (zie CGVS 20/2/2019 p. 27 en 28). Het mag duidelijk zijn dat uw vergoelijkingen geen steek houden. Ook bij uw tweede gehoor op het CGVS herhaalde u nogmaals dat u bij de DVZ niet over de verkrachting vertelde omdat u enkel de hoofdlijnen mocht vertellen en het interview maar kort was. U wees er verder nog op dat u meer wilde vertellen bij de DVZ maar telkens te horen kreeg dat u de details maar later moest vertellen (zie CGVS 19/3/2019 p. 50). Dit betreft vooreerst een loutere postfactum bewering. Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS verklaarde u immers uitdrukkelijk dat u alles in hoofdlijnen had kunnen vertellen bij de DVZ en u haalde niet aan dat u bepaalde zaken niet had kunnen vertellen (zie CGVS 20/2/2019 p. 2 en 3). U werd bij de DVZ ook uitdrukkelijk gevraagd of u, naast de reeds aangehaalde problemen, nog andere problemen heeft gekend én u kreeg tot slot nog de open vraag of u nog zaken toe te voegen had. Op geen enkel moment verwees u toen naar uw verkrachtingen (zie vragenlijst CGVS vraag 7 en 8). Bovendien mag het toch verbazen dat u dermate ingrijpende gebeurtenissen - herhaaldelijke verkrachtingen - als een detail beschouwd. Nog volgens uw verklaringen werd een hoog bedrag gevraagd aan uw vader voor uw vrijlating. U merkte tijdens uw eerste gehoor op dat uw vader het bedrag verzamelde (zie CGVS 20/2/2019 p. 27), dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor dan weer opmerkte dat uw vader slechts een kwart van het gevraagde bedrag kon bijeenkrijgen (zie CGVS 19/3/2019 p. 42). Bij het CGVS haalde u voorts nog aan dat u, omwille van uw verkrachtingen, nu door iedereen van uw familie gehaat wordt. Iedereen wil u vermoorden (zie CGVS 20/2/2019 p. 28 en 29 en CGVS 19/3/2019 p. 48). Ook dit, nochtans niet onbelangrijk punt, liet u onvermeld bij de DVZ. Daar haalde u enkel een vrees voor Hashd al Shaabi aan. Ter verklaring beweerde u opnieuw dat u bij DVZ maar beknopt mocht vertellen (zie CGVS 20/2/2019 p. 29). Zoals reeds gezegd kan dit niet overtuigen.

In het licht van voorgaande, is het dan ook weinig aannemelijk dat u in Irak door uw hele familie en uw schoonfamilie gehaat wordt en iedereen u wil vermoorden omdat u, daar u tijdens uw detentie verkracht werd, de eer schond. U overtuigt bovendien niet eens waar u beweert dat iedereen op de hoogte is van uw verkrachting. U haalde aan dat de hele staf in het ziekenhuis het wist en dat u thuis meermaals het bezoek kreeg van de politie. Erop gewezen dat dit nog niet betekent dat ook uw hele familie op de hoogte is, wees u erop dat u door de zedenpolitie werd ondervraagd. U erop gewezen dat u ten aanzien van uw familie, indien zij al het vermoeden zouden hebben gehad dat u verkracht werd, toch kon ontkennen dat dit u was overkomen, merkte u op dat u dit niet kon. De dokter lichtte namelijk direct uw vader in, zo beweerde u. Gezien het taboe dat binnen uw cultuur bestaat rond verkrachtingen, is het toch wel zeer merkwaardig dat een arts zomaar uw vader hiervan zou inlichten. Los hiervan, opnieuw rijst de vraag hoe de rest van uw familie het dan te weten kwam. U stelde uiteindelijk dat ook zij werden ondervraagd door de politie en dat de politie hen inlichtte (zie CGVS 20/2/2019 p. 27). Ook hier kan dezelfde bedenking worden gemaakt.

U verklaarde tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS plots dat u nu nog bijkomend gehaat wordt door uw familie omdat u, een getrouwde vrouw, hier in België samenwoont met een man. U zou uw moeder een foto van u en uw vriend hebben opgestuurd en uw oom zou deze foto gezien hebben. Toen u uw moeder contacteerde na uw eerste gehoor op het CGVS om haar te vragen u eventueel bijkomende documenten te bezorgen, zou u uw oom aan de lijn gehad hebben en hij zou u met de dood hebben bedreigd. Hier kunnen echter weerom verschillende bemerkingen worden gemaakt en moet worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen.

Zo is het vooreerst toch opmerkelijk dat u bij de DVZ noch in het kader van uw eerste gehoor bij het CGVS enige melding maakte van het feit dat u (hier) een relatie heeft. Uit uw verklaringen, afgelegd in

het kader van uw tweede gehoor bij het CGVS, blijkt dat uw huidige partner de genaamde A.-M.M.Y. (OV [...]), een Iraakees, is. U verklaarde dat hij de broer is van uw goede vriendin Z.. U zou haar hebben ingelicht van uw vertrek uit Irak en zij zou u hebben voorgesteld dat jullie samen Irak zouden verlaten. U vond dat u dit niet kon maken als getrouwde vrouw maar besloot hem dan wel te bellen toen u in Turkije was. Jullie verbleven vervolgens samen in Griekenland, waarna hij zijn weg naar België verderzette. U reisde hem later met uw dochtertjes achterna naar België (zie CGVS 19/3/2019 p. 6, 7 en 8). Uw partner vergezelde u tweemaal naar het CGVS om op uw dochtertjes te letten tijdens uw persoonlijke onderhoud. U gevraagd waarom u voordien nooit eerder iets vertelde over uw relatie hier, merkte u op dat de protection officer (PO) hem toch had ontmoet tijdens uw eerste gehoor en dat niemand anders uw kinderen zolang zou verdragen. U wees er ook nog op dat u bij het eerste gehoor niet werd gevraagd wie de persoon was die u vergezelde (zie CGVS 19/3/2019 p. 7). Het spreekt voor zich dat dit niet kan volstaan te vergoelijking voor het niet vermelden van deze toch belangrijke informatie. Bovendien blijken uw verklaringen aangaande uw huidige partner, i.c. dat hij de broer is van uw goede vriendin Z. uit Mosul, niet te stroken met informatie die in uw dossier terug te vinden is. U legde immers een Belgisch medisch attest neer waarin vermeldt staat dat uw echtgenoot vertrokken is en dat u thans samen bent met zijn broer (zie groene map in administratief dossier). Dat u hoe dan ook pas bij uw tweede gehoor voor het CGVS melding maakte van het feit dat u, als getrouwde vrouw, hier een relatie heeft met een Iraakse man is hoogst merkwaardig temeer daar, gezien u laat uitschijnen uit een conservatieve familie te komen - u werd uitgehuwelijkt toen u 14 jaar oud was en uw ganse familie en stam willen u vermoorden omdat u als verkrachtte vrouw de eer aantastte -, er dan kan worden van uitgegaan dat uw buitenechtelijke relatie bijkomend voor problemen zou zorgen en u dan ook van bij aanvang reeds een vrees hiervoor zou hebben geuit. Voorgaande bevindingen zetten uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling.

Dat uw verklaringen niet voor waar kunnen worden aangenomen, blijkt voorts ook uit het volgende. U verklaarde dat u rond kerstmis 2018 een foto van u met uw geliefde doorstuurde naar uw moeder. Uw oom zou deze foto gevonden hebben en de bal zou vervolgens aan het rollen zijn gegaan (zie CGVS 19/3/2019 p. 8 en 9). U stelde dat u een foto naar uw moeder stuurde om haar gerust te stellen dat u hier niet alleen was en iemand had die voor u en de kinderen zorgde. U zou haar ook laten weten hebben dat jullie samenwoonden (zie CGVS 19/3/2019 p. 3, 4, 8 en 9). Waarom u dit deed, is geenszins duidelijk. Immers, het moment dat u uw moeder de foto doorstuurde verbleef u nog in het opvangcentrum en woonde u nog niet eens samen met uw huidige partner. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u pas sinds 18/3/2019 samenwoont met uw huidige partner (zie CGVS 19/3/2019 p. 2 en 49). Bovendien kregen u en uw kinderen ook in het opvangcentrum ondersteuning en stonden jullie er sowieso niet alleen voor. Er kan dan ook verondersteld worden dat dit voor uw moeder toch ook reeds een geruststelling zou geweest zijn.

Hoe u voorts op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw hele familie weet heeft van uw relatie hier en u eens te meer wil vermoorden, kan ook maar weinig overtuigen. Zo stelde u dat u na uw eerste gehoor op het CGVS contact opnam met uw moeder om haar naar bijkomende documenten te vragen. Daar uw moeder de telefoon niet opnam, zou u naar uw oom, de broer van uw moeder, gebeld hebben (zie CGVS 19/3/2019 p. 3). Echter, reeds bij uw eerste gehoor verklaarde u dat uw ooms, i.c. de broers van uw moeder, nog voor uw vertrek uit Irak besloten dat u moest gedood worden omdat u de eer had geschonden gezien u verkracht werd (zie CGVS 20/2/2019 p. 28 en 29 en zie CGVS 19/3/2019 p. 48 en 49). Dat u dan uiteindelijk zelf besloot contact te nemen met uw oom, is geenszins aannemelijk. Dat u bovendien nooit zelf eerder zou zijn opgebeld door iemand van uw familie, hetzij om u te verwittigen hetzij om u te bedreigen, nadat ze weet hadden van uw relatie hier in België mag eens te meer verbazen. U stelde immers dat uw familie al lang op de hoogte was van uw relatie hier (zie CGVS 19/3/2019 p. 9).

Gezien het geheel van bovenstaande moet worden opgemerkt dat u het CGVS geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook niet worden toegekend.

Zoals hierboven ook duidelijk werd aangetoond heeft u ook uw (recente) herkomst uit Kirkuk niet aannemelijk gemaakt. Het is aldus niet duidelijk waar, onder welke omstandigheden en in welke hoedanigheid u voor uw komst naar België heeft verbleven. Bijgevolg maakt u het de Commissaris-generaal door uw eigen toedoen onmogelijk uw nood aan bescherming in te schatten en kan de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet, u evenmin worden toegekend.

Wat de gezondheidstoestand van uw dochtertjes betreft, dient te worden opgemerkt dat geenszins wordt betwist dat zij ziek zijn en medische zorgen nodig hebben. Uit uw verklaringen alsook uit de voorgelegde stukken blijkt echter dat uw dochtertjes ook in Irak toegang hadden tot medische verzorging. U toont dan ook niet aan dat u, ingeval van een terugkeer naar Irak, niet opnieuw toegang zou hebben tot medische zorg voor uw kinderen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

De door u voorgelegde identiteitskaarten van uzelf en uw dochtertjes en uw nationaliteitsbewijs hebben louter betrekking op jullie persoonsgegevens maar spreken zich niet uit over de problemen die u in Irak zou hebben gekend noch tonen zij aan dat u tot eind oktober 2017 in Kirkuk verbleef. Op de USB-stick die u voorlegde stonden volgende documenten: een foto van uw lidkaart bij de vrouwenbeweging, twee foto's van een aantal vrouwen, een foto van een grafzerkje, verschillende foto's van uw zieke kinderen, een foto van een gekneusde arm en twee foto's van u met uw huidige partner. Ook deze stukken vermogen bovenstaande appreciatie niet om te vormen. Wat de foto van uw lidkaart betreft, dient allereerst te worden opgemerkt dat de authenticiteit van dit document niet kan worden nagegaan. Dient hier ook nogmaals te worden benadrukt dat alle Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Dat u plots tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS in het bezit was van een foto van uw kaart terwijl u voorheen verklaarde dat u alle stukken vernietigde, is toch ook opmerkelijk. Hierboven werd overigens ook al opgemerkt dat uw verklaringen over wat op de lidkaart vermeld staat daarenboven niet bleken te stroken met hetgeen effectief op de (foto van de) lidkaart staat weergegeven. Op de foto's van de vrouwen die u voorlegde bent u voorts niet eens te zien. Wie deze vrouwen zijn, waar, wanneer en ter gelegenheid van welke gebeurtenis ze toen samenkwamen kan ook niet uit deze foto's worden afgeleid. De foto's kunnen aldus ook niet weerhouden worden als een overtuigend stavingstuk van uw betrokkenheid bij de vrouwenorganisatie. De foto van het grafzerkje kan hoogstens aantonen dat uw zoontje om het leven kwam, een gegeven dat niet wordt betwist. Dat uw kinderen ziek zijn, zoals blijkt uit de foto's die u voorlegde, wordt evenmin in vraag gesteld. Het overlijden van uw zoontje noch de gezondheidstoestand van uw dochtertjes hebben enig uitstaans met uw asielmotieven. De foto van de gekneusde arm voegt ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Op geen enkele manier kan uit deze foto worden afgeleid dat de afgebeelde arm uw arm betreft. Hoe dan ook, wanneer deze foto werd genomen en wat aan de kneuzingen vooraf ging, blijkt ook niet uit deze foto. De foto's van u en Younes kunnen enkel aantonen wat op de foto's te zien is, niets meer en niets minder. Dat u één van de foto's naar uw moeder opstuurde en thans, omwille van jullie relatie hier, het risico loopt in Irak te worden vermoord door uw familie, blijkt geenszins uit deze foto's. Bovendien kan ook hier nogmaals verwezen worden naar hetgeen aangaande de relatie die u hier met Younes beweert te hebben, werd opgemerkt. De Iraakse medische stukken die u voorlegde bevestigen de gezondheidsproblemen van uw kinderen alsook het feit dat u en uw echtgenoot omwille van jullie bloedverwantschap geen gezonde kinderen kunnen krijgen. Deze feiten staan op zich niet ter discussie maar hebben geen uitstaans met uw asielrelaas en tonen evenmin uw verblijf tot eind oktober 2017 in Kirkuk, en problemen die u er beweert te hebben gekend, aan. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor de Belgische medische stukken die u voorlegde. U legde tot slot nog een psychologisch attest neer waaruit blijkt dat u nood heeft aan psychologische begeleiding. Dient echter te worden opgemerkt dat uw behandelende therapeut zelf opmerkt dat het nog te vroeg is om een diagnose te stellen, daar ze u nog te weinig gezien heeft. Op het moment van uw tweede gehoor voor het CGVS bleek de psy begeleiding nog maar net opgestart, zo staat in het attest zelf vermeld. Het attest maakt melding van meerdere complexe en traumatiserende verlieservaringen die u heeft meegemaakt. Dit betreffen echter bevindingen die uw therapeut enkel op basis van uw eigen verklaringen kan doen. Bovendien wordt niet gepreciseerd over welke verlieservaringen het hier precies gaat. U haalde overigens zelf aan dat uw twee zoontjes om het leven zijn gekomen. Dat u dientengevolge psychologische problemen heeft kan zeker worden aangenomen. Opmerkelijk is overigens wel dat uw therapeut aanhaalt dat u kampt met geheugenproblemen en concentratieproblemen. Op welke manier - nergens in het attest valt immers te lezen dat een cognitief onderzoek plaatsvond noch werden resultaten dienaangaande aan het CGVS overgemaakt - uw therapeut, die overigens in hetzelfde attest zelf aangeeft dat het nog te vroeg is om een diagnose te stellen aangezien ze u te weinig gezien heeft, tot deze vaststellingen kon komen, is dan ook geenszins duidelijk. Voorts staat in het attest aangegeven

dat uw beperkte draagkracht vermoedelijk een invloed zal hebben op de manier waarop u uw gehoor zal afleggen. Tot slot werd door uw therapeut in het attest gevraagd om u tijdens uw onderhoud voldoende tijd te geven om uw gedachten te ordenen, kort pauzes in te lassen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, werd hieraan tegemoet gekomen. De aangehaalde psy problemen kunnen dan ook niet weerhouden worden als een afdoende verklaringen voor de verschillende ongerijmdheden en incoherenties die doorheen uw opeenvolgende verklaringen konden worden vastgesteld.

In navolging van hetgeen reeds werd opgemerkt, kan ook hier worden benadrukt dat u zich, voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen, hiertoe kan wenden tot de geeëgende procedure, i.c. een medische regularisatie conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat in hoofde van uw partner werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag)

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster benadrukt dat zij, in geval van terugkeer naar Irak, vreest om - net als haar dochtertjes - te worden gedood door haar familie omwille van haar verkrachting en haar huidige relatie in België. Zij vreest tevens de milities in het geval van een terugkeer naar Irak die het tevens op haar – en haar dochtertjes – hebben gemunt.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er "allereerst" moet worden getwijfeld aan haar "beweerde verblijf tot eind oktober 2017 in Kirkuk (Centraal-Irak), en dit gelet op uw ruim ontoereikende kennis". De vermelding "allereerst" wijst op het belang voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van deze vaststelling voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster is het evenwel oneens met deze vaststelling en betwist dit ten stelligste.

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud verteld over de situatie in Kirkuk vanuit haar eigen perspectief, met andere woorden: hoe zij de situatie aldaar ervaarde. Objectieve informatie ligt niet voor het oprapen. Gezien de chaotische situatie in Irak is het niet ondenkbaar dat er verschillen zijn tussen de ervaringen van verzoekster en de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt. Er blijken voorts voldoende overeenstemmingen te bestaan tussen de uiteenzetting van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud en de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt.

Zo verklaarde verzoekster dat IS aanvallen had uitgevoerd in verschillende wijken van de stad Kirkuk in 2016. IS slaagde er echter niet in om een doorbraak te forceren, hetgeen verzoekster ook heeft aangehaald door te verwijzen naar de zeer beperkte periode in de tijd dat IS controle zou hebben gehad over bepaalde wijken. Met de vermelding "twee maanden" heeft verzoekster de korte periode gedeut. Zij heeft deze tijdsperiode vervolgens genuanceerd zoals blijkt uit pagina 30 van het verslag van haar persoonlijk onderhoud waar zij herhaalde dat IS "maar kort" in Kirkuk is gebleven, in tegenstelling tot andere delen van Irak.

Verzoekster heeft vervolgens – wanneer verder wordt ingegaan over de vraag wie de controle had over de stad Kirkuk – duidelijk geantwoord dat de Peshmerga's altijd aanwezig zijn geweest in de stad. Zij gaf daarbij aan dat ook de centrale regering betrokken was omwille van belangrijke oliereserves die zich aldaar bevinden. Dit laatste wordt niet tegengesproken in de bestreden beslissing. Verzoekster heeft ook aangegeven dat het leven in Kirkuk in deze periode zeer moeilijk was, onder meer voor het vullen van hun basisbehoeften (zoals eten en drinken). Zij gaf weer dat er een groot onveiligheidsgevoel was en dat vele gebouwen en instanties gesloten waren.

Verzoekster benadrukt dat – wanneer het referendum ter sprake komt – zij hieraan niet heeft geparticipeerd. Dat verzoekster niet de precieze datum kan herinneren, zoals zij overigens heeft aangegeven, dient hierom in zijn context te worden begrepen.

De bestreden beslissing is vervolgens tegenstrijdig door de stellen dat het "merkwaardig" is dat de verschillende identiteitsdocumenten werden uitgereikt op verschillende plaatsen, terwijl de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vervolgens zelf stelt dat de bewijswaarde van Iraakse identiteitsstukken "zelfs authentieke stukken" zeer relatief is. Het vermoeden dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar voren brengt – met name dat uit de documenten moet worden betwijfeld dat verzoekster woonachtig was in Kirkuk – dient dus zelf ernstig te worden gerelativeerd.

Bovendien is de zeggenschap van de voorgelegde identiteitsdocumenten door verzoekster – als bewijsstuk van haar verblijf in Kirkuk tot oktober 2017 – weinigzeggend. De voorgelegde identiteitsdocumenten dateren immers van 2012. Dit toont dus niet aan dat verzoekster inderdaad in Kirkuk was tot eind 2017, maar dit toont evenmin aan dat hieruit moet worden afgeleid dat verzoekster niet in Kirkuk (en dus elders) was tot eind 2017. Ten onrechte wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dergelijk belang gehecht aan deze documenten voor het bepalen van de woonplaats van verzoekster in Irak.

De identiteitsdocumenten van haar kinderen (dochtertjes) zijn dan weer recenter van aard én tonen aan dat zij verbleven in Kirkuk. De kinderen werden geboren in 2015 en 2016. Beide identiteitsdocumenten werden uitgereikt in... Kirkuk.

Het is kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dermate veel belang hecht aan de voorgelegde identiteitsdocumenten van verzoekster van 2012, zonder eenzelfde (en zelfs meer) belang te hechten aan de veel recentere identiteitsdocumenten van de dochters van verzoekster waaruit blijkt dat ze werden uitgereikt in Kirkuk.

Om uitsluitel te bieden over het verblijf van verzoekster in Kirkuk tot eind oktober 2017, heeft zij getracht om bijkomende bewijsstukken te verkrijgen. Zij is echter volledig afhankelijk van haar familie in Irak, terwijl zij op zéér gespannen voet met hen leeft. Verzoekster heeft immers een relatie in België en wees daarbij op de redenen waarom zij Irak moest verlaten.

Verzoekster benadrukt dan ook dat – indien haar verklaringen in totaliteit worden beoordeeld, rekening houdende met haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud en bovenvermelde opmerkingen – hieruit met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat verzoekster tot eind oktober 2017 in Kirkuk verbleef.

Het gehanteerde uitgangspunt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen – dat verzoekster reeds de waarheid zou hebben verzwegen over haar verblijf in Irak – is hierom foutief en heeft – bijgevolg – ook een ernstige doorwerking in de beoordeling van haar redenen waarom zij Irak heeft verlaten.

4. In de bestreden beslissing valt, na de twijfels die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden geuit over haar recent verblijf in Kirkuk, te lezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarvan verzoekster in Kirkuk het slachtoffer zou zijn geweest. Voor deze stelling te onderbouwen wordt in belangrijke mate verwezen naar de afgelegde verklaringen door verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken in vergelijking met de verklaringen die zij heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster wenst dan ook – naast de gemaakte bemerkingen door haar tijdens haar persoonlijk onderhoud op deze beweringen – te wijzen op de omstandigheden waarin zij zich bevond op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster verzocht op 10 oktober 2018 om internationale bescherming, nadat zij op 5 oktober 2018 in België was aangekomen met haar dochtertjes.

Vervolgens heeft zij op 14 december 2018 een onderhoud gehad bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan een verslag werd opgesteld. Tijdens dit onderhoud werd verzoekster niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle.

Verzoekster was volledig op zichzelf aangewezen. Zijzelf was nog maar sinds 5 oktober 2018 aangekomen in België en niet bekend met de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in België (in het bijzonder het belang van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Verzoekster spreekt bovendien de taal niet en was volledig afhankelijk van de tolk bij het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan verzoeker vragen gesteld. Zij gaf vervolgens een antwoord, via de tolk, op de vragen die haar werden gesteld. Op alle vragen moest verzoekster zeer kort antwoorden. Het werd aan verzoekster duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoekster. Zij gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoekster heeft gedaan wat haar gevraagd werd. Zij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de tolk werd meegedeeld aan de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat deze medewerker vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoekster is aangebracht op de uitgetypte “vragenlijst” van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 december 2018, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van verzoekster met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien verzoekster geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoekster werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoekster om een handtekening te plaatsen. Van verzoekster wordt daarentegen verwacht dat zij (gewillig) haar medewerking verleend, waardoor zij zijn handtekening plaatst als haar dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoekster overtuigd was dat haar bewoordingen (zoals overgebracht aan de tolk) correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangegeven wat zij verteld heeft tegen de tolk en wat haar werd gevraagd (of beter: wat haar niet werd gevraagd). Dat dit in de bestreden beslissing wordt weggezet als ongeloofwaardig door de verwijzing naar het verslag van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan daarom niet volstaan. De Commissaris-generaal houdt hierbij geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

De situatie tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen was volkomen verschillend. Verzoekster had ondertussen de bijstand van een advocaat. Hierdoor is controle mogelijk op de manier waarop een onderhoud gebeurt. Verzoekster werd ook ingelicht over het belang van dit onderhoud en het verloop van de procedure tot internationale bescherming. Voorheen was dit niet het geval.

Hieruit blijkt dat het belangrijkste deel van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat gebaseerd is op het “verschil” tussen de bewoordingen die werden genoteerd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen aangezien – ten onrechte – de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

5. Verzoekster wijst erop dat haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud overeenstemming zijn en kenbaar maken waarom zij niet kan terugkeren naar Irak.

Via haar schoonvader – nadat verzoekster was uitgehuwelijkt - moest zij werken bij een vereniging voor vrouwenrechten en mensenrechten (Iqleem al-Amal), gelinkt aan de Koerdische Democratische Partij (KDP). Verzoekster had zelf weinig interesse in de activiteiten van de vereniging. Zij bleef er omwille van de financiële overwegingen werkzaam tot juli 2017. De werkzaamheden van verzoekster waren hiertoe niet beperkt. Zij werkte in de periode 2015-2017 zo onder meer als kapster en ontwerpster van bruidskledij.

Verzoekster derhalve werkzaam bij een vereniging die slechts gelinkt is aan de Koerdische Democratische Partij (KDP), zonder zelf in de partij een mandaat te hebben gehad. Er kan verzoekster dan ook geen gebrekkige kennis worden verweten.

Eind augustus 2017 veranderde de situatie van verzoekster. Bij haar schoonouders werd een dreigbrief bezorgd, afkomstig van Hashd al Shaabi. In de brief werd vermeld dat verzoekster zou samenwerken met de Koerdische Democratische Partij (KDP) en werd zij beschouwd als een collaboratrice met Israël. Verzoekster werd, samen met haar kinderen, met de dood bedreigd. Sinds die dag heeft verzoekster haar echtgenoot niet meer gezien of gehoord.

Uit angst bleef verzoekster de komende vijf dagen binnenshuis. De zesde dag moest zij echter medicatie voor haar dochter gaan halen, waardoor ze toch de woning verliet. Een auto volgde haar, waarna één van inzittenden – laten zou blijken dat zij behoren tot Hashd al Shaabi – uit de wagen is gestapt en een doek voor haar neus en mond heeft geduwd. Zij viel bewusteloos neer en, toen zij terug wakker werd, bevond zij zich in een donkere kamer en was zij vastgebonden.

Verzoekster werd uiteindelijk 9 dagen vastgehouden. Zij werd geslagen en verhoord. Zij werd telkens aangesproken over haar vermeende werkzaamheden bij de Koerdische Democratische Partij (KDP) en de ontvoerders hadden het over attesten en uittreksels betreffende oliekoop. Verzoekster probeerde duidelijk te maken dat zij niet wist waarover dit ging en dat zij enkel voor een vereniging werkte die zelf niets met de Koerdische Democratische Partij (KDP) te maken had.

Verzoekster werd gedurende haar vasthouding verschillende malen verkracht. Hierdoor werd verzoekster door haar (schoon)familie gehaat, omdat zij hen ten “schande” heeft gemaakt. Er heerst een bijzonder groot taboe in de heersende cultuur in de familie van verzoekster rond verkrachtingen, waarmee de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onvoldoende rekening houdt in de bestreden beslissing. De impact hiervan mag nochtans niet worden onderschat.

De ontvoerders namen uiteindelijk contact op met de vader van verzoekster en vroegen hem om een grote som losgeld. De vader van verzoekster maakte hen duidelijk dat hij enkel zou meewerken als hij een garantie had dat verzoekster nog leefde. Er werd hierop een ontmoeting geregeld op de negende dag van haar vasthouding tussen haar ontvoerders en haar vader. Haar vader verwittigde ook de politie, die tevens ter plaatse waren. Toen de ontvoerders dit door hadden, hebben zij verzoekster uit de wagen gegooid en vluchtten zij weg.

Verzoekster werd naar een ziekenhuis overgebracht. Zij werd verhoord door de politie, maar zij durfde uit angst geen klacht in te dienen. Tijdens haar verblijf in het ziekenhuis verkreeg zij opnieuw een dreigbrief, waar zij en haar kinderen werden bedreigd. Na twee dagen in het ziekenhuis te verblijven, werd verzoekster ontslagen. Zij keerde terug naar het huis van haar schoonouders.

Uit angst dat haar kinderen iets zou overkomen en doordat verzoekster door haar familie als een schande werd beschouwd waardoor zij moest worden gedood – het nieuws van haar verkrachting had zich verspreid – besloot verzoekster Irak te verlaten met haar kinderen. Zij werd hierbij geholpen door haar vader.

Verzoekster kan daarom onmogelijk terugkeren naar Irak, gelet op de feiten waarvan zij het slachtoffer werd in Kirkuk. Haar problemen met Hashd al Shaabi en haar (schoon)familie, zoals uiteengezet door verzoekster, vormen hiertoe de grondslag.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoekster het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar de (algemene) situatie in Irak, gelet op de persoonlijke situatie waarin verzoekster zich thans bevindt. Verzoekster benadrukt haar bijzonder moeilijke positie maar haar familie in Irak en de heersende milities. Zij kan onmogelijk terugkeren zonder te vrezen voor haar leven en dat van haar dochtertjes.

In ondergeschikte orde, wijst verzoekster erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens verzoekster zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Zij wijst daarbij in het bijzonder op haar verblijf in Kirkuk tot eind oktober 2017, zoals aangehaald tijdens haar persoonlijk onderhoud en hierboven vermeld.

Verzoekster verwijst naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Irak in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster. De individuele situatie van verzoeker maakt haar bijzonder kwetsbaar. Verzoekster brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder de rol van de milities en van zijn schoonfamilie.

Verzoekster vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming”

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen stukken ter ondersteuning van haar verzoekschrift toe.

2.2.2. Ter terechtzitting maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende nieuwe stukken:

- pv van verhoor van 2 december 2019, betreffende een klacht wegens bedreigingen van verzoeksters broer;
- kopie van WhatsApp-berichten betreffende de bedreigingen van verzoeksters broer;
- bewijsstukken dat verzoeksters broer in Griekenland is.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke

redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoeksters verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster heeft de Iraakse nationaliteit en is van Koerdische origine. Zij werd op haar veertiende uitgehuwelijkt aan haar neef, en verhuisde naar de stad Kirkuk. Verzoekster begon te werken bij een vereniging voor vrouwenrechten, gelinkt aan de Koerdische Democratische Partij (KDP). Eind augustus 2017 ontvangt verzoekster een dreigbrief afkomstig van Hashd al Shaabi, waarin stond vermeld dat zij wordt beschouwd als collaboratrice met Israël en zichzelf en haar kinderen met de dood worden bedreigd. Enkele dagen later wordt verzoekster ontvoerd door Hashd al Shaabi. Verzoekster wordt negen dagen vastgehouden, waarbij zij werd bevrraagd over haar werkzaamheden bij de KDP en attesten over olieverkoop. Zij werd meermaals geslagen en verkracht. Uiteindelijk werd zij door haar ontvoerders – bij een ontmoeting met haar vader, waarbij de politie aanwezig bleek te zijn – uit de wagen gegooid. Verzoekster werd opgenomen in het ziekenhuis en ontving daar nogmaals een dreigbrief, waarin zijzelf en haar kinderen opnieuw werden bedreigd.

Het nieuws van de verkrachtingen kwam verzoeksters familie ter ore, wat door hen als een schande voor de familie werd beschouwd. Zij vonden dat verzoekster moest worden gedood.

De doodsb bedreigingen van Hashd al Shaabi, evenals de reactie van haar familie op de ondergane verkrachtingen deden verzoekster besluiten om Irak te ontvluchten. Zij kreeg hiervoor hulp van haar vader, voor de vereiste visa, en van haar schoonvader, voor de toestemming om met haar dochters naar het buitenland te reizen. Eind oktober 2017 verliet verzoekster, vergezeld van haar dochters, Irak. De problemen met haar familie zijn sindsdien nog verslechterd. Zij zijn ervan op de hoogte dat verzoekster alhier een relatie heeft met A.M.M.Y. Haar familie beschouwt het als een schande dat zij als gehuwde vrouw hier samenwoont met een vreemde. Zij willen geen contact meer met verzoekster en wensen haar dood.

2.4.2. Verzoekster heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 22, map met "documenten"):

- een originele identiteitskaart van verzoekster en haar kinderen, evenals een kopie;
- een USB-stick met een foto van de lidkaart van de vrouwenorganisatie, foto's van een groep vrouwen, een foto van een grafzerk, foto's van haar zieke kinderen, foto's van verzoekster en haar partner A.M.M.Y., en een foto van een gekneusde arm;
- medische documenten uit Irak en België;
- een psychologisch attest van 16 maart 2019;
- een origineel nationaliteitsbewijs van verzoekster, evenals een kopie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de overgemaakte stukken vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

2.4.3. Verzoekster heeft documenten voorgelegd om haar betrokkenheid en werkzaamheden bij de vrouwenorganisatie aan te tonen.

Zo legt zij vooreerst een foto van haar lidkaart bij de vrouwenvereniging voor. Dienaangaande formuleert de commissaris-generaal terecht volgende bevindingen.

- Tijdens het eerste gehoor geeft verzoekster aan geen bewijzen te kunnen voorleggen van haar activiteiten bij de vrouwenorganisatie, doch tijdens het tweede gehoor wordt plots een SD-kaart overgelegd met een foto van een oude lidkaart. De wijze waarop deze lidkaart zou zijn verkregen – verzoekster zou via een vals facebookprofiel contact hebben opgenomen met de voormalige verantwoordelijke Z. – berust op een loutere bewering.
- De foto van de oude lidkaart komt niet overeen met de eerder door verzoekster beschreven omschrijving ervan (zie AD CGVS, gehoorverslag van 20 februari 2019, p. 14), met name staat nergens in het Engels of Arabisch "Al Parti" vermeld. Verzoekster kan geen verklaring geven voor deze discrepantie.
- Er wordt enkel een via mail verstuurd foto neergelegd, zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Deze elementen – tezamen genomen met de niet-betwiste vaststelling van de commissaris-generaal dat in Irak gemakkelijk documenten tegen betaling kunnen worden verkregen – maken dat de commissaris-generaal terecht weinig bewijswaarde aan de lidkaart toekent.

Wat verder de foto's van een groep vrouwen betreft, zeggen deze helemaal niets over verzoeksters eventuele werkzaamheden bij de vrouwenvereniging. Deze foto's tonen enkel een groep vrouwen, zonder enige verdere context. Deze foto's vormen derhalve geen bewijs van een betrokkenheid en werkzaamheid bij de vrouwenorganisatie.

De voorgelegde bewijsstukken volstaan dan ook niet om verzoeksters betrokkenheid en werkzaamheden bij de vrouwenorganisatie aan te tonen.

Wat betreft de foto van een gekneusde arm, kan verzoekster niet ontkennen dat elke context hierbij ontbreekt. De betrokken persoon kan op geen enkele wijze worden geïdentificeerd en evenmin kan worden afgeleid wat de oorzaak van de getoonde blauwe plekken vormt. Verzoekster betreft deze foto ook niet concreet in haar verklaringen.

De foto van haarzelf en haar partner A.M.M.Y. kan hooguit aantonen dat zij een relatie onderhouden. De medische documenten uit Irak en België, evenals het psychologisch attest worden door de commissaris-generaal uitvoerig besproken in de bestreden beslissing. De gedane beoordeling van deze stukken wordt door verzoekster niet betwist en de Raad kan zich hierbij aansluiten.

Wat betreft de identiteitskaarten en het nationaliteitsbewijs, verwijst de Raad naar wat hieronder wordt gesteld in punt 2.5.3.

2.4.4. Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging gelinkt aan de werkzaamheden bij de vrouwenorganisatie of aan familiale eerwraak aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.5. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over (i) de bedreigingen uitgaande van Hashd al Shaabi wegens haar werkzaamheden bij de vrouwenorganisatie en evenmin over (ii) de bedreiging uitgaande van haar familie omwille van de verkrachtingen en haar nieuwe relatie met een Iraakse onderdaan in België.

Wat betreft de voorgehouden bedreigingen uitgaande van Hashd al Shaabi, treedt de Raad de commissaris-generaal vooreerst bij in de vaststelling dat verzoekster haar betrokkenheid en werkzaamheden bij een vrouwenorganisatie gelinkt aan de KDP niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal merkt immers terecht op (i) dat er ongerijmdheden zijn tussen verzoeksters verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS over haar tewerkstelling; (ii) dat er ongerijmdheden zijn tussen verzoeksters verklaringen over de aanvang van de tewerkstelling, de specifieke functie en het tijdstip van promoveren afgelegd tijdens het eerste dan wel tweede gehoor bij het CGVS; (iii) dat verzoekster geen specifiek adres kan geven van het gebouw waar de vrouwenvereniging gehuisvest is; zij beperkt zich louter tot het vernoemen van de wijk, waarin het gebouw zou zijn gelegen, hoewel zij daar nochtans gedurende negen jaar dagelijks naartoe ging; en (iv) dat verzoekster de officiële naam van de partij waaraan de vereniging is gelinkt niet kent noch herkent.

De Raad besluit dat verzoekster, gelet op de voorgelegde documenten tezamen genomen met voormelde bevindingen, haar voorgehouden profiel als actief lid van een vrouwenorganisatie verbonden met de KDP, niet aannemelijk maakt.

Bijgevolg zijn de problemen die verzoekster met Hashd al Shaabi zou hebben gekend omwille van haar betrokkenheid bij deze vrouwenorganisatie evenmin aannemelijk. Daarenboven stelt de commissaris-generaal hierover vast (i) dat verzoekster een incoherent verhaal vertelt omtrent de reden van haar detentie door Hashd al Shaabi; (ii) dat verzoekster slechts voor het eerst tijdens het gehoor op het CGVS melding heeft gemaakt van een verkrachting tijdens haar detentie en dat de door haar gegeven vergoelijkingen weinig aannemelijk zijn; (iii) dat verzoekster wisselende verklaringen geeft over de inhoud van de dreigbrief van Hashd al Shaabi; en (iv) dat er ongerijmdheden zijn in verzoeksters verklaringen over het door Hashd al Shaabi gevraagde losgeld. Deze bevindingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas.

Aangezien de problemen die verzoekster met haar familie zou hebben gekend, op hun beurt weer zijn gebaseerd op de problemen met Hashd al Shaabi, die niet geloofwaardig worden geacht, kan aan verzoeksters problemen met haar familie evenmin enig geloof worden gehecht. Tevens merkt de commissaris-generaal op (i) dat verzoekster slechts voor het eerst op het eerste gehoor bij het CVGS vermeldt dat zij door haar familie wordt gehaat en dat zij haar dood willen; (ii) dat verzoekster slechts voor het eerst op het tweede gehoor bij het CGVS melding maakt van het feit dat zij alhier een relatie heeft, dit terwijl verzoekster laat uitschijnen uit een conservatieve familie te komen, zodat kan worden verwacht dat deze buitenechtelijke relatie voor grote problemen zou zorgen en aldus kan worden aangenomen dat zij reeds van bij aanvang een vrees hiervoor zou hebben geuit; (iii) dat verzoeksters verklaring dat de gehele familie kennis heeft van de ondergane verkrachtingen niet strookt met het cultureel taboe dat hieromtrent in Irak geldt en dat haar verklaringen bovendien weinig eenduidig zijn zodat zij niet aannemelijk maakt dat haar hele familie op de hoogte is van de ondergane verkrachtingen; (iv) dat verzoekster stelt dat haar nieuwe vriend de broer is van een jeugdvriendin Z., terwijl in een medisch attest uit België wordt aangegeven dat dit de broer van haar echtgenoot is; (v) dat het onlogisch is dat verzoekster ervoor kiest om rond kerstmis 2018 een foto van haarzelf en haar nieuwe vriend door te sturen naar haar moeder om haar gerust te stellen dat iemand voor haar zorgt, terwijl zij op dat ogenblik verblijft in een opvangcentrum waar zij ook geruststellende ondersteuning kreeg; (vi) dat weinig aannemelijk is dat verzoekster zelf contact opneemt met haar oom, wanneer deze reeds voor haar vertrek uit Irak heeft verklaard dat zij moest worden gedood; en (vii) dat het bovendien onaannemelijk is dat verzoekster pas in het kader van dit telefoongesprek op de hoogte wordt gesteld van het feit dat de familie haar eens te meer wil vermoorden omwille van haar nieuwe relatie, nu verzoekster stelde dat haar familie al lang weet had van deze relatie.

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

2.4.6 Verzoekster slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om deze vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen, zoals hierna zal blijken.

Verzoekster uit kritiek op het gehoor dat door een ambtenaar van de DVZ werd afgenomen. Zij betoogt dat voormelde ambtenaar alle controle in handen had en dat zij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of advocaat.

In deze wijst de Raad er evenwel op dat nergens in de nationale bepalingen is voorzien dat een gehoor bij de DVZ enkel kan doorgaan indien de verzoeker om internationale bescherming is bijstaan door een advocaat. Ook de richtlijn 2013/32/EU verzet zich – behoudens in geval van minderjarigen – niet tegen een gehoor zonder bijstand van een advocaat. Immers luidt artikel 23, laatste lid van voormelde richtlijn als volgt: *“Onverminderd artikel 25, lid 1, onder b), belet de afwezigheid van de juridische adviseur of andere raadsman de bevoegde autoriteit niet de verzoeker persoonlijk te horen.”* Het gegeven dat verzoekster niet werd bijgestaan door een advocaat impliceert niet dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet geldig kon doorgaan. Verder verklaart verzoekster niet waarom de afwezigheid van een advocaat zou hebben bijgedragen tot de verschillen in de verklaringen tussen het gehoor bij de DVZ en het CGVS enerzijds én de verschillen in de verklaringen tussen het eerste gehoor bij het CGVS en het tweede gehoor bij het CGVS anderzijds. Zij stelt dat er geen controle is op de manier waarop het gesprek bij de DVZ is verlopen, doch concretiseert niet op welke wijze dit gesprek incorrect zou zijn verlopen. De Raad merkt in deze ook nog op dat de ambtenaren van de DVZ onafhankelijke ambtenaren zijn, die er geen belang bij hebben of verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt ingewilligd of niet. Verzoekster kan zich ook niet zonder meer verschuilen achter het gegeven dat zij niet bekend was met de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in België. Voorafgaand aan het gehoor, heeft de ambtenaar van de DVZ duidelijk aangegeven dat van verzoekster wordt verwacht dat zij *“nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom [zij] bij [haar] terugkeer problemen vreest of riskeert* en dat zij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”*.

Dat verzoekster geen uitvoerige beschrijving van de relevante elementen diende te verschaffen en zich kon beperken tot de hoofdlijnen van haar asielrelaas, is – zoals de commissaris-generaal reeds stelde – geen verschoningsgrond omtrent de reden waarom zij niets heeft gezegd over de veelvuldige verkrachtingen. Dit betreft immers een essentieel element van haar vluchtrelaas. Ook wanneer wordt gevraagd om slechts een korte beschrijving van de gevreesde problemen te schetsen, kan worden verwacht dat minstens de kern van het vluchtrelaas wordt weergegeven, quod non in casu.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift bovendien nogmaals het grote taboe rond verkrachtingen in de Iraakse cultuur benadrukt, kan de Raad enkel vaststellen dat de commissaris-generaal hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden. Het is precies immers omwille van dit taboe dat de commissaris-generaal het weinig aannemelijk vindt dat verzoeksters gehele familie op de hoogte zou zijn van de verkrachtingen (AD CGVS, gehoorverslag, van 20 februari 2019, p. 29). Eveneens is het onlogisch dat verzoekster bij het gehoor op de DVZ op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van haar problemen met haar familie, wat naderhand nochtans eveneens één van de hoofdredenen blijkt te zijn waarom verzoekster om bescherming verzoekt.

Waar verzoekster verder aangeeft dat zij volledig afhankelijk was van de aanwezige tolk, wijst de Raad erop dat bij het eerste gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen. Hierbij heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen om de communicatieproblemen met de tolk aan te halen. Er werd rekening gehouden met verzoeksters verklaring dat *“de tolk Libanees [was] en er zijn een aantal zaken verkeerd begrepen”*. Zo kan in het gehoorverslag het volgende worden gelezen: *“Wat staat er fout in uw verslag of werd het dan aangepast? Het werd aangepast. Dus het verslag zoals u het heeft ondertekend bij DVZ is correct? Ja, behalve mijn geboortedatum. Hoe? Enkel mijn geboortedatum werd aangepast. Ik heb het verslag ondertekend en dan pas nadien gezien dat er fouten in staan. Het verslag is dus niet correct? Nee. Wat is er niet correct in het verslag van DVZ? Ik heb hem gezegd dat ik een dreigbrief ontving in mijn huis. Gezien ik behoor tot een partij en die partij heeft ‘Al Parti’ van Massoud al Barzani werd ik samen met mijn kinderen bedreigd. Deze brief was gestuurd door Hashd al Shaabi. Zo begreep ik het. In hun mentaliteit, wie tot die partij behoort, is een spion voor Israël [...] De rest was allemaal correct in het verslag?”* (AD CGVS, gehoorverslag 20 februari 2019, p. 2-3). Verzoekster heeft derhalve geen melding gemaakt van andere vertalingsproblemen, dan deze met betrekking tot haar geboortedatum en de oorspronkelijke dreigbrief van Hashd al Shaabi. Zelfs indien welwillend wordt meegegaan in het verhaal dat er onduidelijkheden waren omtrent de precieze inhoud van deze dreigbrief, blijven de overige vaststellingen zoals vermeld punt 2.4.5. nog steeds overeind. Verzoekster slaagt er met haar kritiek omtrent de werkwijze van de DVZ en de tolken niet in om de in punt 2.4.5. vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, noch om deze in een ander daglicht te plaatsen. Deze vaststellingen zijn, zoals gezegd, pertinent en volstaan om de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas aan te tonen.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.4.7. Ook de stukken die ter terechtzitting worden neergelegd, kunnen geen ander licht op de zaak werpen. Verzoekster heeft volgende stukken overgemaakt:

- proces-verbaal van verhoor van 2 december 2019, betreffende een klacht wegens bedreigingen door verzoeksters broer;
- kopie van WhatsApp-berichten met bedreigingen door verzoeksters broer;
- bewijsstukken dat verzoeksters broer in Griekenland is.

Wat betreft het proces-verbaal, dient de Raad op te merken dat hierin louter akte wordt genomen van de verklaringen van verzoekster. Hieruit blijkt niet dat de politie is overgegaan tot onderzoeksdaeden, teneinde deze verklaringen te verifiëren. Het proces-verbaal verleent als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van de afgelegde verklaringen. Wat betreft de WhatsApp-berichten, dient te worden vastgesteld dat (een uitprint van) dergelijke berichten gemakkelijk het voorwerp kunnen uitmaken van knip- en plakwerk. Eveneens kan de hierin opgenomen conversatie een loutere weergave van een geënsceeneerde situatie zijn. Wat betreft de bewijzen dat haar broer in Griekenland is – waarbij dient te worden opgemerkt dat deze voornamelijk in het Grieks zijn opgesteld, zonder vertaling – kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat verzoeksters broer op 21 oktober 2019 in Griekenland werd geregistreerd. Op grond van deze documenten kan geenszins achterhaald worden waarom verzoeksters broer naar Griekenland is gegaan. Alleszins kan op grond van deze documenten niet worden afgeleid dat verzoeksters broer naar Griekenland is gereisd, met de intentie haar op te zoeken en te vermoorden.

Gelet op hun inhoud en relatieve bewijswaarde, volstaan de ter terechtzitting overgemaakte stukken aldus niet om een ander licht te werpen op de reeds gedane beoordeling van de familiale problematiek. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster nooit eerder heeft aangehaald dat haar broer D.R. haar dood wilde. Wanneer zij sprak over de bedreigingen van haar familieleden, vermeldde zij voornamelijk

haar schoonfamilie en ooms (AD CGVS, gehoorverslag van 19 maart 2019, p. 48). Het is weinig aannemelijk dat verzoekster de dreiging uitgaande van haar broer in geen enkel van haar gehoren heeft vermeld, terwijl hij thans klaarblijkelijk tijd noch moeite spaart om tot bij haar te geraken en haar te doden. Dit alles geldt te meer daar verzoekster in haar eerste gehoor bij het CGVS heeft verklaard dat haar broer D.R. zich heeft bekeerd tot het christendom, dat hij *“missionaris [is] geworden, over het christendom”* en *“probeert mensen te overtuigen”* (AD CGVS, gehoorverslag van 20 februari 2019, p. 25). Deze verklaringen kunnen maar moeilijk worden gerijmd met wat verzoekster in het overgemaakte proces-verbaal aan de politie heeft verklaard, met name dat *“ik weet dat vanuit Islamitisch oogpunt het absoluut niet kan dat een getrouwde vrouw een relatie heeft met iemand anders”*. Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat verzoeksters broer, die zich heeft bekeerd tot het christendom en missionaris is, verzoekster zou willen doden omwille van gedragingen die *“vanuit Islamitisch oogpunt”* onaanvaardbaar zijn. Dat in de uitprint van de WhatsApp-berichten wordt verwezen naar de bekering tot het christendom en haar broer aangeeft dat ook het christendom niet toelaat dat een vrouw overspel pleegt, verklaart nog niet dat verzoekster in haar verklaringen aan de politie verwijst naar een *“Islamitisch oogpunt”*. Dat verzoeksters broer in de WhatsApp-berichten zou verwijzen naar de tradities van hun ouders, komt ook weinig aannemelijk over. Er kan worden aangenomen dat een bekering tot het christendom eveneens zou worden beschouwd als een afwijking van de tradities van hun ouders, die de soennitische religie aanhangen. Aldus dient de Raad vast te stellen dat – gelet op de overgemaakte documenten, samen genomen met de hierboven weergegeven inhoudelijke vaststellingen inzake verzoeksters verklaringen – de aanvullende nota de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet kan herstellen en aldus geen ander licht werpt op de zaak.

2.4.8. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de problemen die zij zou hebben met Hashd al Shaabi, omwille van haar werkzaamheden bij een vrouwenorganisatie gelinkt aan de KDP, enerzijds, en de problemen met haar familie, omwille van eerwraak voor de ondergane verkrachtingen en de nieuwe relatie, anderzijds, enigszins aannemelijk te maken.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging door Hashd al Shaabi of door verzoeksters familie in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zou hebben gekend

2.5.2. In het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster haar (recente) herkomst uit Kirkuk niet aannemelijk heeft gemaakt. Daardoor is niet duidelijk waar, onder welke omstandigheden en in welke hoedanigheid verzoekster voor haar komst naar België heeft verbleven. De commissaris-generaal besluit dat een beoordeling van de nood aan bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk is.

Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Iraakse nationaliteit van verzoekster concreet wordt betwist. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn

aanwezigheid op het Iraaks grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie per regio is vereist om het risico te kunnen inschatten.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoekster verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Irak, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat zijn werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoekster de bron van haar vrees of ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke regio van herkomst voldoende aantoonst. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.5.3. Verzoekster verklaart te zijn geboren in Baashiqā, in de provincie Ninewa en op zesjarige leeftijd naar Bagdad te zijn verhuisd. Verder verklaart zij sinds haar huwelijk in 2008 – verzoekster was toen veertien jaar – te zijn verhuisd naar de stad Kirkuk in de provincie Kirkuk. Verzoekster verklaart in Kirkuk te hebben gewoond tot haar vertrek uit Irak eind oktober 2017.

2.5.3. Met betrekking tot haar herkomst en verblijf in Kirkuk, legde verzoekster haar originele identiteitskaart voor, evenals deze van haar kinderen en haar originele nationaliteitsbewijs. Wat deze documenten betreft, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen enkel document kan neerleggen ter staving van haar beweerde verblijf in de stad Kirkuk tot eind oktober 2017. Hij motiveert hierover als volgt:

“U legde weliswaar uw identiteitskaart, alsook deze van uw kinderen, én uw nationaliteitsbewijs voor, doch dienaangaande moet volgende worden opgemerkt. Zo is het toch merkwaardig dat uw identiteitsdocumenten op verschillende plaatsen werden uitgereikt, i.c. uw identiteitskaart werd in Kirkuk uitgereikt in mei 2012 (zie CGVS I p.32) terwijl uw nationaliteitsbewijs, dat van latere datum is, i.c. augustus 2012, in Bagdad werd uitgereikt (zie CGVS I p. 33 en 34). Uw paspoort, dat volgens uw verklaringen in 2014 zou zijn uitgereikt, verkreeg u dan weer in Kirkuk (zie CGVS I p. 34 en 37). In Irak worden identiteitsdocumenten uitgereikt op de plaats waar iemands burgerlijke stand (‘nufous’) gevestigd is. Wat uw nufous betreft, moet allereerst ook worden opgemerkt dat u niet éénduidig bent in uw verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw nufous actueel in Bagdad is (zie CGVS I p. 8), terwijl u tijdens uw tweede gehoor dan weer stelde dat uw nufous thans in Kirkuk is (zie CGVS II p. 10). U gewezen op uw eerdere verklaringen, stelde u gewoonweg dat mensen zich soms kunnen vergissen (zie CGVS II p. 10). Nog tijdens uw tweede gehoor stelde u dat uw nufous werd aangepast sinds uw huwelijk in 2008 (zie CGVS II p. 10). Rekening met deze verklaring zouden al uw identiteitsstukken, uitgereikt na 2008 - nadat uw nufous werd verplaatst naar Kirkuk -, normaliter in Kirkuk moeten zijn uitgereikt. Hoe het dan kan dat uw nationaliteitsbewijs in augustus 2012 toch in Bagdad werd uitgereikt, kon u niet uitklaren noch verduidelijken (zie CGVS II p. 11). Opmerkelijk is ook dat u, wanneer u hier om verduidelijking werd gevraagd, u op geen enkel moment aanhaalde dat het voorgelegde nationaliteitsbewijs een duplicaat betreft. Evenmin staat dit op het betreffende document vermeld. Bij de authenticatie stelde de federale politie nochtans dat het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs ‘als een duplicaat moet worden beschouwd’. Dat het door u voorgelegde nationaliteitsbewijs als een authentiek stuk werd beoordeeld, wijzigt niets aan voorgaande. De bewijswaarde van Iraakse identiteitsstukken, zelfs authentieke stukken, is sowieso slechts relatief (zie infra). Volgens uw verklaringen verkreeg u voorts in 2014 ook een paspoort, uitgereikt in Kirkuk (zie supra). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat ondermeer de identiteitskaart en nationaliteitsverklaring verplicht voor te leggen documenten zijn bij het aanvragen van een paspoort. Ook hier mag het verbazen dat u een paspoort kreeg uitgereikt te Kirkuk en dit ondermeer op basis van een nationaliteitsbewijs volgens hetwelk u in Bagdad staat geregistreerd. U legt bovendien uw paspoort noch de paspoorten van uw kinderen voor. U zou uw paspoort verloren zijn in zee terwijl de paspoorten van uw kinderen in Griekenland zouden zijn afgenomen. Dit betreffen echter loutere beweringen. Gelet op de overige bevindingen inzake uw verzoek (zie supra en infra), bestaat dan ook enige scepsis aangaande uw bewering omtrent het verlies van uw paspoort. Voorgaande, samen met de overige vaststellingen inzake uw verzoek maken dan ook dat de voorgelegde identiteitsdocumenten niet kunnen weerhouden worden als een afdoende bewijs ter staving van uw (recente) herkomst uit Kirkuk.”

Deze overwegingen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent. Verzoekster slaagt er niet in deze te weerleggen, te verklaren of in een ander daglicht te stellen, zoals hierna zal blijken.

Waar de commissaris-generaal het enerzijds merkwaardig vindt dat voormelde identiteitsstukken werden uitgereikt op verschillende plaatsen en anderzijds opmerkt dat Iraakse identiteitsstukken – zelfs authentieke stukken – gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, ziet de Raad geen tegenstrijdigheid, zoals verzoekster voorhoudt, en dus ook geen argument om aan te nemen dat de bedoelde stukken wel degelijk van die aard zijn dat zij een (recent) verblijf in Kirkuk kunnen aantonen. Verzoekster kan geen enkele verduidelijking verschaffen omtrent de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de uitreiking van de identiteitsstukken en de plaats van haar “nufous”.

Waar verzoekster zelf erkent dat de identiteitsstukken weinigzeggend zijn over haar recent verblijf in Kirkuk, sluit dit veeleer aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoekster kan evenwel niet de verwachting koesteren dat deze omstandigheid dan zou inhouden dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij *“niet in Kirkuk (en dus elders) was tot eind 2017*. Wanneer verzoekster stelt, tot aan haar vertrek uit Irak, in een welbepaalde stad te hebben verbleven, mag worden verwacht dat zij aantoonbaar daadwerkelijk te hebben verbleven en komt het niet aan de commissaris-generaal toe om de nodige bewijzen te verzamelen dat zij daar niet heeft verbleven.

De identiteitskaarten van de kinderen zijn weliswaar recenter, maar het meest recente identiteitsdocument werd ook hier slechts afgeleverd in 2016. Dit toont derhalve evenmin een verblijf in de stad Kirkuk tot eind 2017 aan. Bovendien kan hier worden gewezen op de pertinente bevinding van de politie dat de identiteitskaarten van de kinderen weliswaar als authentiek worden beschouwd, doch dat deze normaliter wel dienen te zijn vergezeld van nationaliteitsbewijzen, die in casu evenwel niet werden voorgelegd (AD CGVS, stuk 23, map met landeninformatie).

Verder merkt de Raad op dat de Iraakse medische stukken die verzoekster voorlegde evenmin een verblijf tot eind oktober 2017 in de stad Kirkuk aantonen.

Gelet op de relatieve bewijswaarde en de voorgaande inhoudelijke bevindingen over de uitreiking ervan, volstaan voormelde identiteitskaarten en nationaliteitsbewijs op zich niet om, in deze stand van zaken, verzoekers beweerd verblijf in de stad Kirkuk tot eind oktober 2017 aan te nemen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek (dit is haar beweerd verblijf in de stad Kirkuk tot eind oktober 2017), in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.5.4. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij tot eind oktober in de stad Kirkuk heeft verbleven.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt om consistente, precieze en correcte verklaringen af te leggen over haar persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving in de stad Kirkuk. Evenmin overtuigt de kennis van verzoekster over haar ruimere leefomgeving in de stad Kirkuk. Hierbij past het om op te merken dat verzoekster een geschoolde vrouw is. Zij heeft succesvol het gehele secundair onderwijs doorlopen, evenals twee jaar universiteit. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven kan van een geschoold iemand, die bovendien dagelijks buiten kwam omwille van haar activiteiten en werkzaamheden, worden verwacht dat zij met kennis van zaken kan vertellen omtrent belangrijke gebeurtenissen in Kirkuk die plaatsvonden in de laatste jaren van haar voorgehouden verblijf daar. De commissaris-generaal stelt in dit verband echter een ontoereikende kennis vast, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Zo verklaarde u dat Islamitische Staat (IS) in 2016 gedurende twee maanden de controle had over verschillende wijken in de stad Kirkuk. U stelde hierbij voorts dat IS vervolgens door het Iraakse leger - u stelde hier uitdrukkelijk dat het niet door toedoen van de Peshmerga's was - werd verdreven (zie CGVS II p. 30). Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat IS nooit controle heeft gehad over de stad. Wel vonden in de periode 2014-2017 verschillende aanvallen van IS, en pogingen om de stad in te nemen, plaats, doch deze werden telkens na reeds een aantal dagen én door toedoen van de Peshmerga's verhinderd (zie informatie in blauwe map). U geconfronteerd met deze informatie, bevestigde u uw eigen verklaringen en u haalde nog aan dat u er toen aanwezig was en het dus wel weet. U stelde zich nog luidop de vraag waarom u zou liegen (zie CGVS II p. 36). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins volstaat. Nog volgens uw verklaringen had de centrale overheid de controle over Kirkuk op het moment van uw vertrek. De controle zou slechts gedurende een heel korte periode - u had het hier over minder dan 10 dagen - in handen van de Koerden geweest zijn (zie CGVS II p. 29). Ook dit strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo toont de beschikbare informatie aan dat in de nasleep van het mislukte verzet van de Iraakse strijdkrachten tegen de aanvallen van IS in 2014, het Iraakse leger de stad verliet en de Peshmerga's de controle in de stad overnamen en dit in totaal gedurende drie jaar (zie informatie in blauwe map).

Ook volgende vaststellingen zijn opmerkelijk. U gevraagd naar het onafhankelijkheidsreferendum dat werd georganiseerd, bleek u hiervan wel op de hoogte zijn. U echter gevraagd wanneer dit referendum plaatsvond, stelde u dat dit begin 2017 was. Om meer zekerheid te hebben aangaande het tijdstip waarop het referendum plaatsvond, werd u gevraagd dit te situeren ten opzichte van uw (beweerde)

vertrek uit Kirkuk en Irak, i.c. eind oktober 2017. Opnieuw bevestigde u dat het referendum plaatsvond in het begin van het jaar terwijl u pas op het einde van het jaar vertrok. U voegde hier nog uitdrukkelijk aan toe dat er een lange tijd zat tussen het referendum en uw vertrek (zie CGVS II p. 33). Dit is wel heel opmerkelijk gelet op het feit dat het referendum dateert van 25 september 2017, amper een maand voor uw (beweerde) vertrek. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u verklaarde dat Kirkuk op het moment van het referendum in handen was van de Centrale regering (zie CGVS II p. 33). Ook hier moet weer worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de realiteit. In oktober 2017, in de nasleep van het referendum, vond immers een grootschalig offensief plaats van het Iraakse leger met als doel de controle over Kirkuk terug over te nemen uit handen van de Peshmerga's en dit nadat de Peshmerga's geen gevolg gaven aan de gestelde deadline om tegen 15 oktober 2017 het gebied te verlaten. In de daaropvolgende dagen slaagden de Iraakse veiligheidstroepen, gesteund door sjjiitische militieën, erin om de hele provincie terug in handen te krijgen en de Peshmerga's terug te dringen. Gedurende deze periode blijkt voorts uit de beschikbare informatie dat 100.000en Koerden Kirkuk ontvluchtten uit angst voor sectarisch geweld en repressailles (zie informatie in blauwe map). Ook hier bleek u niet echt van op de hoogte. U verklaarde dat er wel hier en daar wat mensen wegvluchtten, maar ontkende dat er een massale uittocht was (zie CGVS II p. 35). Ook over de situatie in de stad haalde u enkel aan dat u hoorde over conflicten op de universiteit, studenten die vochten op straat, Arabieren die geweigerd werden wanneer ze meubels op afbetaling wilden kopen, ea. (zie CGVS II p. 34 en 35). U gewezen op het feit dat de Koerden wel degelijk massaal vertrokken, dat er ook gevechten waren met de veiligheidstroepen, dat het leger aanwezig was met tanks, ea. stelde u dat het nieuws altijd overdrijft. Uiteindelijk haalde u aan dat u het vergeten was (zie CGVS II p. 36). Het is geenszins aannemelijk dat u, indien u effectief, zoals u beweert, tot eind oktober 2017 in Kirkuk aanwezig was, van dit alles niet (beter) op de hoogte zou zijn. Uw gebrekkige/ foutieve kennis bevestigt het vermoeden dat u niet, zoals u beweert, tot eind oktober 2017 in Kirkuk aanwezig was”.

De Raad acht het geheel van deze vaststellingen voldoende determinerend om, in samenhang met de voorgelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, het besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk tot eind oktober 2017 in Kirkuk verbleef te schragen.

Het komt in beginsel aan verzoekster toe om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Zij slaagt hier evenwel niet in. Verzoekster betoogt dat zij de situatie in Kirkuk heeft verteld vanuit “haar eigen perspectief”, met name “hoe zij de situatie aldaar ervaarde”. Hoewel dergelijk perspectief weliswaar een verklaring zou kunnen vormen voor kleine verschillen, kan hiermee niet de ruim ontoereikende kennis van verzoekster over belangrijke gebeurtenissen in de laatste jaren van haar beweerd verblijf in de stad Kirkuk worden verklaard. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekster een geschoolde vrouw is, die dagelijks buiten kwam.

Waar zij thans haar verklaring omtrent de aanwezigheid van IS in Kirkuk tracht bij te stellen, kan dit de initieel afgelegde verklaring niet remediëren. Verzoekster betoogt dat zij met haar vermelding dat IS slechts een zeer beperkte tijd controle had over bepaalde wijken, enkel heeft willen bedoelen dat IS er niet in slaagde een doorbraak te forceren. Uit het tweede gehoorverslag (AD CGVS, gehoorverslag van 19 maart 2019, p. 30-32) blijkt evenwel dat verzoekster tijdens het gehoor meermaals aangaf dat IS wel degelijk de controle had over meerdere wijken van Kirkuk en dat IS uiteindelijk, na een aanwezigheid van twee maanden, werd verdreven uit de stad. Het is niet aannemelijk dat verzoekster hiermee louter wilde doelen op de onsuccesvolle pogingen van IS om Kirkuk binnen te vallen. Integendeel, toen de protection officer in het tweede gehoor uitdrukkelijk aangaf dat beschikbare bronnen aangeven dat IS Kirkuk nooit in handen heeft gehad, antwoordde verzoekster hierop: “Ja, dat was wel zo. Ze waren met niet veel. [“P.O.: niet veel, maar wel genoeg om de macht te nemen?”] Ja, en wat u op het nieuws hoort is niet altijd waar. Ik was er wel, dus ik weet het.” (AD CGVS, gehoorverslag van 19 maart 2019, p. 36). De wending of interpretatie die verzoekster heden aan haar verklaringen op het CGVS wil geven, is dus geenszins overtuigend.

Dat verzoekster heeft aangegeven dat de Peshmerga's altijd aanwezig waren in Kirkuk, vormt evenmin een verschoningsgrond voor haar uitdrukkelijke verklaring dat de Peshmerga's slechts een tiental dagen de controle hadden in Kirkuk (AD CGVS, gehoorverslag van 19 maart 2019, p. 28), terwijl de beschikbare landeninformatie aantoonde dat de Peshmerga's van juni 2014 tot oktober 2017 gedurende drie jaar de controle over deze stad hadden (AD CGVS, stuk 23, map met landeninformatie).

Verzoekster heeft verder ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de periode waarin de Peshmerga's aan de macht waren. Zo stelt zij eens dat dit in 2016 en voor een periode van een tiental dagen was, dan weer “voor de komst van Daesh was [Kirkuk] onder controle van Bagdad. Nadat IS

vertrok was het terug onder controle van de centrale regering” en dan weer “voor de komst van Daesh in 2015, toen Daesh er kwam was het onder controle van de centrale regering (AD CGVS, gehoorverslag van 19 maart 2019, p. 31).

Dat verzoekster niet heeft deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum van 25 september 2017 verantwoordt verder nog niet waarom zij er niet in slaagt de datum ervan nauwkeuriger aan te geven, in het bijzonder gelet op de situering hiervan ten opzichte van haar vertrek uit Irak eind oktober 2017. De commissaris-generaal valt daarenboven niet enkel over het gebrek aan een correcte situering in de tijd, doch tevens over het gebrek aan kennis omtrent de precieze gevolgen van dit referendum. Er kan nochtans van verzoekster worden verwacht dat zij, op een ogenblik dat zij haar vlucht met haar kinderen uit Irak aan het voorbereiden is, niet onwetend is omtrent de (veiligheids)situatie die zich rondom haar ontplooit.

Dat zij aangaf dat de centrale regering betrokken was bij belangrijke oliereserves, hetgeen niet wordt tegengesproken, weegt niet op tegen voormelde hiaten en lacunes in haar kennis. Dat verzoekster heeft aangegeven dat het leven in Kirkuk moeilijk was wat betreft basisbehoeften en veiligheid is een weinig overtuigend argument om haar verblijf tot eind oktober 2017 in deze stad aannemelijk te maken aangezien deze moeilijke levensomstandigheden voor meerdere regio's in Irak gelden.

2.5.5. Gelet op bovenstaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in de stad Kirkuk.

Verder maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Irak waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekster voor haar komst naar België, over verzoeksters reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer daar verzoekster ter terechtzitting nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of zij alsnog enige aanpassingen wenste aan te brengen in haar verklaringen.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Irak geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de overwegingen in de bestreden beslissing omtrent de medische problematiek van haar minderjarige kinderen, laat verzoekster deze onbesproken in haar uiteenzetting. De Raad kan er in deze nog op wijzen dat verzoekster een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend – een mogelijkheid waarop in de bestreden beslissing werd gewezen – en dat deze aanvraag op 14 oktober 2019 ongegrond werd verklaard. Het hiertegen ingediende schorsings- en annulatieberoep is nog hangende.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS

tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES